

Szentje és atya Kegyes Iskoláknak,
Nagyra törekvő nemes ifúságnak
Hitre, tudásra, szép életre, jóra
Példaadója!

Zsenge korodtól hallottad a Hangot:
A hivatását, mely szívedben zsongott
S mentél utána egy életen végig,
Róma szívéig.

Hittel utána Isten hívásának
Mentél szívéig szegény ifúságnak.
Szent nyomaidban vívja nemes harcát
Ifjú magyarság.

Híven a széphez, az igazhoz, jóhoz
Állhatatosan az Isteni Szóhoz
Menni előre, hogy az Úrhoz érjünk:
Légy a vezérünk.

(*Sík Sándor: Himnusz Kalazanci Szent Józsefhez*)

KALAZANCI SZENT JÓZSEF (1557-1648)

BULÁNYI GYÖRGY

A HETVENSZER HÉTSZER NEVETSÉGESEN KICSI SZÁM

Beülünk az autónkba, s kilyukad az ózonpajzs.
Az Antarktisz el kezd olvadni, megemelkedik a tengerszint, s a tengerparti kultúrák víz alá kerülnek. Nem vagyok ökológus, de a mese végét már mindnyájan ismerjük: a Föld már csak patkányoknak lesz képes ott-hont nyújtani. Egyébként pedig én is úgy érkeztem ide, hogy Iván értem jött az autójával, s valaki haza is visz majd az autójával. Iam proximus ardet Ucalegon – meséli Aeneas Didó királynőnek. A torkunkig ér a pokolma-

XXI. évfolyam 10. szám 2014. október

A Koinónia régebbi számai elérhetők:
www.faragoferenc.webnode.hu

Bulányi Gy. Hetvenszer hétszer...	2659
Sarló Cs. Válogatás...	2661
Habosl L. Versek	2662
Dryp Miről mi jut az eszembe	2662
Klaus Mertes Aminek az Egyházban...	2664
Bokortörténelem	2669
Gondolatok jegyeseeknek...	2672
Korponai E. Mindennapi kenyerünket	2675
Könyvajánló	2677
Holczer J. Egy kezdő pedagógus imája	2678
Pálfay E. Becsüljük meg a tanárokat	2678
Wass A. Mese az erdőről	2680
Olvasói levél	2682

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családkért, nemzetünkért, mindenkiért – Isten Országá megvalósulásáért.»
Elérhetőség; koinonia.tarsak@gmail.com

rás. Ki követi el ezt a disznóságot? Én is, te is, ő is. Ki bocsát meg itt kinek? Én neked, te nekem. Tegnap is, ma is, holnap is. A hetvenszer hét nevetségesen kicsi szám. De ez a megbocsátás mit sem változtat a következményen: azon, hogy belepusztulunk a fentiekbe.

A megbocsátás ellen beszélek? Dehogy is! A bűnbánat hiánya ellen beszélek. Nem. Inkább üvöltök, de egy piarista tanárhoz illő kikupáltsággal. Arról értekezem tudományos precizitással, hogy én sem bánom a bűneim, te sem bánod a bűneid, s hogy bűnbánat nélkül a megbocsátás teljesen hiábavaló szórakozás. Nem változik meg tőle semmi: te tiporsz, én megbocsátom, s te tiporsz tovább; én tiprok, te megbocsátasz, s én tiprok tovább. Beleülök az autódba és te megbocsátod, s ugyanúgy lyukasztjuk vele az ózonpajzsot, mintha nem bocsátod meg. Olyan hangot ütök meg ezzel. mint a varjúkárógás, s a varjúkárógás kezdetben kicsit idegesít, de

majd megszokjuk. Olyannyira, hogy többé meg se halljuk a káromást, vagy csak a fülünkkel halljuk meg, de a lelkünkkel, azaz értelmünkkel, akaratunkkal, szívünkkel már nem.

Ha az ember sokáig hallgat egy olyan szöveget, amely idegesíti, akkor kikapcsolja a tévét, a rádiót, illetve elmegy egy olyan szentmisére, amelyiken nem idegesítik, ahol más éneket fújnak. Milyet? Ilyet:

Testvéreim, az Isten jósága és irgalma végtelen. Kifürkészhetetlen bölcsességével ő már tudja mai és holnapi gondjainknak a megoldását. Nekünk, embereknek, összesen annyi a dolgunk, hogy engeszteljük a Szűzanyát: kérje meg szentséges Fiát, hogy eszközölje ki számunkra a könyörületes a mennyei Atyjánál, akinek hatalma van elfordítani kegyelmével a fejünk felől a veszedelmet. Tiszteletre méltó papbácsik hisznek az ilyen szövegek hatékonyságában, s a hívek százezrei hallgatják vasárnaponként boldogan e megnyugtató szöveget, s véletlenül sem mondják, és nem is gondolják a szentségtörő szöveget: Tessék már abbagyni ezt a süket dumát!

Mért nem mondják, mért nem gondolják? Mert ez a szöveg legitimálja, sőt szakralizálja, hogy nyugodtan beülhetünk továbbra is autóinkba. Ezek után megkérdezhetem, hogy mi a jövője az itt folyó hangmegütésnek és egész jelen gyülekezetünknek. Nem sok, mert 84 év – az csak 84 év, s ebben a korban a szövegelést nagyjából már be szokták fejezni. S a beszélő kiesésével (halálával) elintéződik az ilyesfajta szövegek jövőjének a kérdése is. De ha Uram bocsá' még tart vagy öt évig a beszélő jelenlegi egészségi és mentális állapota, akkor ki vagyunk téve annak a veszedelemnek, hogy összedőlünk, mint a kártyavár. Miért? Mert nem lehet éveken keresztül szórakoztatni valakiket azzal, hogy mindannyian reménytelen esetek vagyunk. Hiszen azok vagyunk, mert jól tudjuk, hogy csak az a megoldás, amiről biztosan tudjuk, hogy *nem akarjuk, nem csináljuk, nem vállaljuk*.

Mi az, amit nem akarunk, nem teszünk és nem vállalunk? Amit Jézus mutatott nekünk. Mit mutatott? *Kivonult a termelésből* már akkor, amikor a termelés még nem támadta meg a biológiai életet, de megtámadta az örök életet. Mivel? Azzal, hogy lehetővé teszi a Mammon imádását, a többet birtokolni akarást, az egy dénár elutasítását s a reciprocitás, a kölcsönösség nemvállalását – azt, hogy ahogy magamnak kívánom, úgy teszek veled is. Kivonulni a termelésből?! Hát akkor hogyan tartjuk fenn az életünket? A legkevesebb boltban árulják azokat a termékeket, amelyek az élet fenntartására szolgálnak. A legtöbb boltban olyan termékeket árulnak, amelyek biológiai és örök életünk elpusztítását szolgálják. Az autószalokok, az autó-cikkek, az autósztrádák biztosan pusztítanak, nemcsak a hadiipar. Útépítési és hadiipari mellett még nagyon sok boltot találunk, melyben nem a mindennapi kenyerünket kínáljuk, mely az élet fenntartását szolgálja, hanem olyan cikket, amelyek pusztítják biológiai illetve örök életünket.

Kevés boltban árulják azt, ami az élethez s az örökélethez elengedhetetlenül szükséges.

Hova vonult ki Jézus? Elhagyta a fizetőképes kereslet világát. Azokat az embereket kereste meg, akiknek csak nyomorúságuk volt, de pénzük nem volt. Gyógyította Istentől kapott képességeivel a betegeket, akik ennek fejében megosztották vele amijük volt, mert *méltó a munkás a maga – élelmére*. Jó időben a Getszemánihoz hasonló szálláshelyeken aludt, de azért nem volt élete nagyon kibírhatatlan: az életüket vele megosztó Tizenkettő azt vallotta az utolsó vacsorán, hogy *nem volt soha semmiben sem hiányuk*.

Hogyan lehet Jézust követnünk? Úgy, hogy követjük. Kivonulunk legalább a károkat okozó termelésből. Nem termelünk autót, fegyvert. Csak olyant termelünk, ami nem hagy maga után szemetet: búzát, kukoricát, gyümölcsöt, szőlőt, juhot, disznót, marhát, csirkét, kacsát, libát, halat – ami kell az élet fenntartásához. De a fejletlenek mondott társadalmakban ilyesmire nem költjük csak pénzünk tíz százalékát. A többi olyasmikre költjük, ami életet pusztít közvetlenül (fegyver, drog), vagy közvetve azáltal, hogy szemetet termel (autó, csomagolás-technika). De a mai termelési rendszerben ez a tíz százalék elhanyagolható.

Kövessük Jézust, aki akkor kiállt a termelésből, amikor a termelésnek majd az egésze még az élet fenntartását szolgálta. Nem termelt, hanem a hátrányos helyzetben levőkön segített. Nincs nyoma annak, hogy megtanult görögül, meg annak sincs, hogy írt volna. Öngyilkos társadalmi rendünk két alapkövetelménye: megtanulni angolul s a számítógépet használni tudni. Kézrátétellel gyógyítani s mondani, hogy elkövetkezik a szeretet civilizációja, azaz az Isten országa – mind a kettőt lehet csinálni anyanyelvünkön, írás és drótposta nélkül.

Eddig elé a történelemben a jézuskövetőket az jellemezte, hogy megkeresték, *mire van nem fizetőképes kereslet*. Szent Kamil, Kalazanti Szent József, Don Bosco meg az albán Teréz anya nevei jutnak eszembe. A szegények számára nincs kórház, nincs iskola, nincs diákszallás – ez a történelmi tapasztalat. No meg az, hogy nagyjából az utolsó száz évben fokozatosan állami-

lag megoldandó feladattá válik e keresletek-igények kielégítése. Mennyire oldja meg az állam ezt a feladatot, mutatja, hogy azért Bőjte Csabának is jut még valamennyi feladat még e területen. A jézuskövető emberek azt gondolom, ma is megtalálják ezeket a fizetni nem képes keresleteket – ha van reá állami támogatás, ha nincs. Azok, akik fölött már elszálltak az évek és nem tudnak ilyesmit vállalni, az az értékes feladat jut osztályrészül, hogy az ilyen Bőjte Csaba féle jézuskövetőket segítik anyagilag. De aki még fiatal és még tud váltani, annak nagyon meg kell gondolni, hogy szemétermelésre specializálja-e magát, vagy valami olyan feladatra, amely harmóniában van az élet fenntartásával, s amelynek végzése során még azt is el lehet mondani, hogy közel van az Isten országa – anélkül, hogy hazudnánk.

Persze lehet ezzel vitázni. De Istennel nem lehet. A lelkiismeretünkkel sem lehet. A termelési rend irgalmatlan. Vagy elpusztítlak, vagy elpusztítasz. Inkább te pusztulj! Nagyon féltem a Bokrot azoktól, akiknek az Istene csak bárgyún megbocsátani tud, akármit is csinálunk. Ez a felfogás idegen mind a négy evangélista Jézus-képétől. Mátéétől is: *megharagudva átadta a nem-irgalmazót a kinzóknak. Mennyei Atyám is így fog tenni veletek...* (Mt, 19,34-35) Van olyan menő teológiai irodalom, amely véletlenül se idéz Jézus ajkáról ilyen mondatokat. Fél ez az irodalom, hogy nem tudja fenntartani az Isten szeretet-arcképét. Pedig aki szeret, annál soha sem megy babra a játék. Aki szeretetre van teremtve, belepusztul, ha nem szeret. **Ez a tapasztalat, s a tapasztalat az Isten ítélete.**

Egyszerűbb ateistának lenni, aki azt gondolja, hogy harapásra lettünk teremtve. És egyszerűbb jámbor kereszténynek lenni, aki bizakodik Isten kifürkészhetetlen akaratának teljességében, s abban, hogy az mindent megold közreműködésünk nélkül is. S jóval nehezebb Jézus tanítványának lenni, és követni őt. Abban, amit csinált. S úgy, ahogyan csinálta. Hátha valóban Isten fia volt!? S ha az volt, akkor tudta, hogy Merre Menjek!?

+++++

KALAZANCI SZENT JÓZSEF ARANYMONDÁSAIBÓL

Nem szegény az, aki nem érzi a szegénység kellemetlenségeit.

A hanyag szerzetes az ördögnek öröme.
A buzgó szerzetes a sátánnak ostora.

A haragvó szerzetes az egész poklot felébresztő villám.
A szelíd szerzetes állásának dísze, szerzetének ékesége.

Hogy lehetsz a világ világossága, ha még magadnak sem világítasz?

Semmit sem adtál Krisztusnak, ha egész szívedet nem adtad az Úrnak.

SARLÓ CSABA

VÁLOGATÁS GYURKA BÁCSI NAPLÓJÁBÓL

Városmajor, 2005. január 2.

Amíg az ember él, mindig újat mesél. Új évhez nem is illik a régi. Mondom is az újat. Él még egy nép. Nem sokáig. Elhal, ha nem teszünk érte valamit. Veszélyeztetett faj. Ha állat vagy növény volna, már szólna róla rádió, újság, tévé. De hát nem növény, nem állat, csak ember. Tőlünk ezer kilométerrel keletre. Egyetlen egy ilyen népről tudok csak a nagyvilágban. Iskolája is van. Temploma is. Római katolikus is. Szapora is, mégis megvannak számlálva napjai. Mért? Mert hiába él falvaiban akár 99 %-os többségben is, nem anyanyelvén tanítják, hanem a többségi nemzet nyelvén. S templomaikban az imádság, az ének, a szentmise nem szólhat anyanyelvükön. Miért? Mert gyermekeik hiába mennek el papnak, a szemináriumba kerülnek, s hat év alatt megtanulják ott, hogy nyelvük a Sátán nyelve, amelyen nem szabad beszélni, imádkozni. Ha ezt megtanulja, pappá szentelik. Ha nem tanulja, nem szentelik pappá. Ha megtanulja, visszamehet falujába, s immár nem szól többé apja-anya s testvérei nyelvén, mert tudja, hogy az édes anyanyelve a Sátán nyelve. S mindezekről tud Ratzinger, Sodano és Wojtila is. Tudja és áldását adja erre a szemináriumra. Azért adja, mert az oltár szövetségben akar lenni a trónnal. Mindig és akármilyen áron. Egy nép halála árán is.

A tartományt a középkorban még a magyar király uralta. A 16. században a tartomány lakosságának egy harmadát még a magyar nép adta. Mára már csak tíz százalékát adja, s e tízből is mára már nyolc-kilenc elfelejtette apja-anya nyelvét, csak egy-két százalék beszél még. Egy nemzedéken belül ez az egy-kettő is elfelejti majd - a Sátán nyelvét. S akkor kihal egy faj. S a szívem azt mondja, hogy nem szabad engedni a halálnak. Azt, hogy meg kell menteni. S van is, aki tudja, hogyan lehet. Kell egy értelmiséget nevelő anyanyelvi középiskola. Bőjte Csaba és Hegyeli Attila tudja is már, hol kell épülnie, s azt is tudja, hogy kell hozzá egy fél millió Euro. A szívem azt mondja, hogy ennek öt százalékát magam is össze kaparom. S a szívem azt is mondja, hogy meg kell kérdeznem testvéreimet, hogy a Bokor érdekelt akar-e lenni e megmentésben? Hogy a szűkös kenyérenél nagyobb ínség-e apám-anyám nyelvének elvesztése?

Tizenöt éve nem tudunk létrehozni valami múltunkhoz méltó művet. Nem ez lehetne az a méltó? A szívem azt súgja, hogy igen. S ha a Bokor is igent mondana rá, akkor összekölnénk hazai és külföldi barátainktól a többi, ami még hiányoznék a fél millióból. Tele vagyok jó reménységgel. Csire Ferink üzeni Déváról: *A Szent Ferenc Alapítvány gondozásában lévő dévai, szalontai, szárhegyi, szováti, torockói, zombolyai, szásvárosi, kolozsvári gyermekek igent mondtak az Erdély határain kívül, Moldvában élő csángó gyerekekre.* Most csak az kell, hogy a Bokor szíve egy ütemre verjen, s ha ezt megérem, akkor térhetek őseim porához, s mondhatom